

NAROBE SVET

Sprašujem se odkar živim,
sem res edina, ki tako trpim.
Mar res vas toliko je ljudi,
mar ste resnično srečni vsi?

Ali je med nami kdo,
ki za žalost ve, ki ve za zlo
in nosi, kakor jaz,
le masko sreče čez obraz?

Sem res edina,
ki sreče in ljubezni ne poznam,
ali samo moj svet je črno-bel?

A zdaj čakam nate,
da moj svet bo zopet v mavrico ujet.

ANJA PETEK, 7.b - NAGRAJENA

BOLEČINA

Bolečina me nadzira,
ne spusti me iz rok,
vsak dan muči me,
bolečina res nesramna je.

Bolečina se v mojem srcu skriva,
mučno me ubija.
Ko bi me le enkrat spustila,
to je moja misija.

V življenju trpim.
Kaj še naj doživim?
Bolečina, zakaj si me preklela,
smrtno pesem mi zapela.

Oh, bolečina,
me boš kdaj spustila
in mi uslugo naredila?

ENEJ MARČIČ, 7.a - NAGRAJENA

BOLEČINA

Bolečina v mojem srcu tiči,
Osamljena tam kriči.
Ljubezen nagajala mi je,
Enkrat pa mi je srce zlomila.
Časi minili so, ljubezen spet sem dobila.
In tako se čas vrti naprej,
Naj bo moja ljubezen brez mej,
A naj bo lepša kot kdaj koli prej.

KAJA SEMENIČ, 7.b - NAGRAJENA

BABICA Z MAČKAMI

Babica živi v stari hiši,
kjer živijo mačke in miši.

Imela je deset mačk,
za katere ni imela dovolj hlačk.

Vse so različne,
nekatero dvolične.

Vse so čudaške,
ker na glavi nosijo zamaške.

Ker so lačne,
od drugih mačk so drugačne.

Prva je velika,
druga je prava slika.

Tretja je puhasta,
četrt pa muhasta.

Peta je bela,
šesta debela.

Sedma je posranka,
osma pa zaspanka.

Deveta večkrat smrdi,
deseta pa v spanju prdi.

Ona jih ima rada,
čeprav v hiši je veliko smrada.

Nikoli nič ne spi,
a se rada veliko smeji.

Iz nje se norčujejo,
a njeni dnevi se zato ne končujejo.

Muce so njen svet,
pojdi, če tega nočeš verjet.

TEJA LESAR IN NUŠA VOGRIN, 8.b - NAGRAJENA

LAŽI

Sama v postelji ležim,
v strop nad mano molče strmim.
Slišim tihi zvok iz daljave,
govori mi šepetaje.

Ne razumem teh besed,
V moji glavi je nered.
Ne vem, kaj naj odgovorim,
komaj sama še živim.

Nima smisla, kar mi pravi,
tale glasek v daljavi.
So le besede dan in noč,
ki jih sama preživim ihtoč.

Vsako noč v nebo pogledam,
tiho red v glavi delam.
Vsakokrat, ko mi skoraj uspe,
misel nate vse podre.

Ne morem nehati mislit nate,
vedno, ko pogledam vate.
moja glava pobesni,
mi skoraj ni več pomoči.

Ko mislim nate, se smejim,
vsako noč nemirno spim.
A včasih vidim te drugje,
umira v meni upanje.

Verjetno sploh me ne opaziš,
ko po svoji poti tiho gaziš.
Za tabo v daljavo zrem,
ti moj najslajši si problem.

Bolečina me ne moti,
ko stopaš tik ob svoji poti.
Me moti misel na slovo,
ki kmalu bo prišlo s potjo.

Bojim se upati preveč,
čisto vsi upi so odveč.
Ostal bo le boleč spomin,
ne bo pa konca bolečin.

Do tebe stopiti si ne upam,
sama v sebe ne zaupam.
Strah preveč me je resnice,
ti nočem naredit krivice.

Bojim se mnenja tvojega,
saj vem, da to boleti zna.
Preveč srce me že boli,
da preneslo bi vse te laži.

Prekrivam čustva vsa rekoč:
»Ne bom poslala po pomoč.«
Pomagati mi nihče ne more,
ne morem ustaviti te nočne more.

Na mojih ustih je nasmeh,
a srce polno je pregreh.
Nočem tebe izgubiti,
se v ljubezni tej utopiti.

Zasanjana tako strmim,
v vrhove špičastih planin.
Me spomni vsaka zvezda nate,
saj zaljubljena sem vate.

Če ti kaj bi omenila,
bi prijateljstvo zlomila.
Bilo bi čisto vsega konec,
donel v zvoniku zadnji zvonec.

Govorila več ne bi,
bilo bi konec vseh laži.
Razmišljala o tebi bi,
kako me v srcu vse boli.

Se zgodba res še ni končala,
zavedno jaz bom tukaj sama.
Čakala nate bom vse dni,
točila solze žalosti.

EMA BATAGELJ, 8.a - NAGRAJENA

DVAJSET MOJIH BIVŠIH

Prvi bil je že ta pravi,
drugi pa ni bil v moji glavi.

Tretji bil je čudak,
četrti pa psihopat

Peti, ne boš verjel,
imel me je celo rad,
šesti bil je veseljak.

Sedmi drugo raje je imel,
osmi pa je veselo pel.

Deveti salso je izbral,
deseti se z mojo sovražnico igral.

Enajsti debel je bil kot kit,
dvanajsti bil je čisto fit.

Trinajsti bil je zame mit,
štirinajsti pa le hit.

Petnajsti pisal se je Smit,
šestnajsti bil je pa zabit.

Sedemnajsti bil je Vid,
osemnajsti grd je bil kot rit.

Devetnajsti bil je zvit,
Dvajseti pa ni bil pri ta pravi,
ker sem ga vsekala po glavi.

NEJA BODNER, 7.b

NJENA ZGODBA

Deklica mlada
je pri majhnem oknu stala
in milo je jokala.

Njena zgodba žalostna in otožna je
in takole gre:

Živela ona v verni je družini,
njena hišica je stala na pečini.

Ko je deklica uboga imela rosnih petnajst let,
oditi je morala stran živet.

Da vsaj boljše bi živela
in trdega ne bi imela dela,
jo s trgovcem oče je oženil,
ki je bil bogat
in v življenju bi imela ves njegov zaklad.

Trgovec bil je star in siv,
žena mu je umrla,
pa si deklico to mlado je izbral,
a kasneje mu je bilo jako žal.

Deklica mu nekega dne je rekla,
da bo malo šla na zrak
in je do reke stekla.

Mož čaka pred kaminom jo skrbno,
nje pa od nikoder ni bilo.
Zunaj se mrači,
mož pa skozi okno obupano strmi.

Naenkrat pa na vratih pozvoni.
Na vratih stal je oče stari
ki takole pravi:

»Uh, uboga hčerkica,
ki je sanjala svobodo,
kot majhna ptica,
a živela je kot ujetnica.«

Takrat pa se cerkveni zvoni oglasijo,
težko njeno smrt oznanijo.

Deklici še zdaj je kar težko,
saj ne najde niti tam miru,
duša njena zdaj po hišah hodi
in v iskanju mira blodi.

MANCA ŠKERLAK, 7.a

PESEM O LJUBEZNI

LJUBEZEN je
kakor oblak, ki se ga lahko dotakne vsak.

LJUBEZEN je:
kakor sonce, ki na nebu gori in se nam ves čas smeji.

LJUBEZEN je:
kakor pomlad, polna cvetočih trat.

LJUBEZEN je:
kakor metulj, ki leta od cveta do cveta.

LJUBEZEN je:
kakor roža, nežna in sijoča kot žametna koža.

LJUBEZEN je:
kakor reka, ki se na soncu blešči in po dolini vali.

LJUBEZEN JE LEPA.

ANA VOGRIN, 7.b

VESELJE IN SREČA

Veselje in sreča
sta lahko kot velika darilna vreča.
Kdor je vedno vesel,
bi ves svet objel.
Kdor srečo deli,
vsa srca osvoji
in nikoli osamljen ni.

Sreča in veselje
sta kot bisera dva,
ki v svetu današnjem,
polnem jeze in zla,
lahko čudeže delata.

LAURA PRELOG, 7.a

ŠOLA

Pol leta je že za nami
pa še vseeno smo z vami.
Bilo je naporno,
a tudi vzorno.
Vse spore smo zgladili
in se pomirili.
Tudi igrali
in razigrali smo se.
Ocene padajo nad nami,
a smo z vami.

LUKAS VEK, 7.a

NAŠ RAZRED

Naš razred je čist in lep,
da bi ga gledal ves svet.

Skupno delo je zanimivo,
saj se vedno kaj naučimo.

Fantje so dobri v nogometu,
punce pa v rokometu.

Včasih težko pri knjigah sedimo,
a vsi smo veseli,
ko dobro oceno dobimo.

LARA ALAVANČIČ, 7.a

V TEŽAVAH NISI SAM

Vsak kdaj na težave naleti,
a to kar se tebi godi,
ni najhujša nočna mora.
Obstaja še slabše,
kar se ti lahko zgodi.
nekaj, kar je huje od največjega napora.

Na svetu je veliko ljudi,
ki prestajajo več kakor ti.
To so ljudje,
ki se jim nikamor ne mudi,
ljudje, ki so v vojni ujeti.

To so ljudje,
ki so izgubili družino,
ki v samoti živijo vse dni,
ljudje, ki so pregnani v tujino
in nihče jim ne ponudi pomoči.

Obstajajo še hujše stvari,
kot jih preživljaš ti.
Vedi, da nisi sam
in da podoben si vsem nam.
Lahko se obrneš name,
lahko verjameš vame.

KAJA GORKIČ, 7.a

SENCE

Senca je človekova zlobna stran,
črna je kot črni vran.
Ves čas nam sledi,
vse življenje nam greni.
Ko sončen dan je, nam teži.

Ko zaide sonce in pride noč,
tako senca steče proč
in končno zdaj sonce vzide,
a poleg sonca senca pride.
A ko si osamljen in ti je hudo,
ko nujno rabiš spodbudo
in te prijatelji so zapustili,
gre senca edina s tabo po poti »gnili«.

ROBERT KOREN, 7.b

SENCE

Nekje tam v kotu sence stanujejo,
brezslušno vsakdan nas opazujejo
in potihó se nam posmehujejo.
Kako opaženi želimo biti,
kako trudimo se senco odsloviti?

Ko senca pade nate,
tu ni več debate,
da nekdo te spravi iz zagate.
Ko senca pade nate,
nihče ne ve več zate.
To prava je težava,
če senca k tebi priplava.

A senca s strahom odide,
odide, ko strah zbeži
in sreča pride.

Ljudje so večkrat mi dejali,
strah je samo zunaj,
a notri ga ni,
nato pa kar naprej godrnjali,
da lepše življenje radi bi imeli.

Vendar senca ni slaba stvar,
nekateri mislijo,
da je pravi dar,
saj s senco nikoli nisi sam.

Trudim se to dopovedati vam,
da tam v kotu,
kjer sence stanujejo,
vsaka dan je kot scenarij zaigran,
popoln kot sanje,
da lahko skočiš vanje.

EVA SIMONIČ, 7.a

TEMNA SVETLOBA

Senca je bolečina,
ki se v tvojih mislih najde.
Temna senca vesele misli zagrabi
in jih v temen kot pospravi.
Nasmešek na obrazu ni ukrivljen navzgor,
žalostno tiči navzdol.

Senca so temne grozeče sile,
ki vsakega ujamejo v svojo mrežo
in lahko gledaš le skozi svetlečo režo.

Sence niso hudobna bitja,
one samo te prestrašijo tako,
da te strah spreleti
in ti je takoj mrzlo.

A ta nečloveška bitja
se ti na ves glas smeji
in ti zaradi njihovega obnašanja
tako smrdijo.

Potem pa pride svetloba,
o, to pa ni grdoba.
Vse sence uniči
in veselo zažvižgajo ptiči.

Sence se vedno vrnejo
in svet ponovno na glavo obrnejo.
A treba se je soočiti z njimi
in je treba pokazati,
da lahko svetloba premaga sence,
zato bi ji lahko dali zlate vence.

ZOJA STRMŠEK, 7.a

SREČA

Sreča je lahko tudi nesreča.
Lahko je kovanec
ali pa štiriperesna deteljica.
Ko jo najdeš,
se ti nasmeji,
takrat sreča nastopi.

Če si žalosten,
lahko srečo izgubiš.
Za nesrečo ne rabiš nič storiti,
če pa hočeš srečo imeti,
moraš zanjo nekaj narediti.

Srečo sanjaš vsak dan,
a tvoje sanje so včasih zaman.
Če srečo izgubiš,
jo težko spet pridobiš.

ALJA VOGRIN, 7.b

BOLEČINA

Bolečina je nekakšen občutek,
ki ga imaš za daljši trenutek.
Je nekaj, kar vsak lahko ima,
a se lahko pozdravi le doma.

Bolečina je kot pot, ki se podira
in ti lep pogled zastira
in ti jemlje voljo do učenja,
znebiti se hoče tvojega življenja.

ANEJ RAVŠ, 8.b

GROZA

Pozno ponoči al sredi noči,
Orje s traktorjem in smrči,
Zajec zaspan se mu smeji.

Na cesto zapelje se ves zaspan,
A vidi ga škrat Krpan.

Ubogi pelje se domov,
Roke zaspane so že napol,
Aceton razlije se na beton.

ŽIGA VARL, 8.b

VČERAJ ZVEČER

Včeraj pobegnile so muce tri,
Čopka, Milica in Špela Marela.

Erazem spraševal se je na glas,
Rok nahranil bi jih rad.

Anej stokal je na glas,
Jure dodal je svoj glas.

Zjutraj vrnile so se nazaj,
Črtomir pa nam miru ne da.

Epska pesem morda bo,
Rožo dal bom v slovo.

ŽIGA VARL, 8.b

BREZ UPANJA

V meni raste bolečina,
svet obliva mesečina.
Spet sem tukaj čisto sama,
počasi se mi celi rana.

V meni upanje umira,
duša polna je nemira.
Ne najdem bolečine vira,
ne vem od kot vse to izvira.

Nikoli več ne najdem mira,
V mojem srcu je praznina.
Če tudi te ob meni ni,
tvoj spomin še zdaj živi.

Kar hitro upanje umira,
širi se prodorna bolečina.
Praznina v meni res boli,
ker moje te ne vidijo oči.

Sama sebi sem neznana,
zacelila se je rana.
Vse bi bilo lepo in fajn,
če ne bi povzročala si novih ran.

Brišem z roke temno kri,
iz roba roke mi polzi.
Ne morem najti pomoči,
me nič več ne pomiri.

EMA BATAGELJ, 8.a

KAJ SE ZGODI

Kaj se zgodi,
ko te ljubezen zapusti?
Kaj se zgodi,
ko ti srce počí?

Zgodi se to,
kar si nobeden ne želi.
Zgodi se,
da v telesa tema se zbudi.

Kaj se zgodi,
ko volje do življenja več ni?
Kaj se zgodi,
ko misel na smrt telo zbudi?

Takrat se ti mnogo vprašanj zastavi,
takrat te mama za roko prime in pove,
da še vse pred teboj je.

JURE VOGRIN, 8.a

BOLEČINA

Bolečina te hudo prizadene.
Vsakdo od nas jo kdaj ima,
takrat smo žalostni, kar se da.
Svet se nam podira,
v nas ni več mira.

Včasih je majhna,
včasih pa tako velika,
da te v srcu pika.

Je kakor pot, ki se udara
in kot roža, ki umira.
Lahko je grozovita,
v nesramnost zavita.

Ljudje bodimo pozitivni!
Premagajmo to zlo,
da bolečine na tem svetu več ne bo!

LEA KMETIČ, 8.a

PRIDNA MIZA

Vsak razred pridno mizo ima,
pri njej sedita učenec al dva.
Pridna miza najbližje učiteljici je,
da s pogledom nanjo umiri se.

Pridna miza se spraševanja ne boji,
saj se vedno pridno uči.
Nato lepe ocene dobi
in ljubosumje sošolcev kar gori.

Pridna miza ima svoj znak,
ki ga mora spoštovati vsak,
ne pušča ga vsepovsod,
v šoli in nikjer drugod.

Če član pridne mize govori,
kadar učiteljica ne dovoli,
je izključen na en dva tri
in nič več priden ni.

V pridno mizo bi si želel vsak,
da počutil bi se kot junak,
med sošolci ne bil bi več bedak,
ker cenili bi ga – itak.

GAŠPER PIPENBAHER IN KLEMEN MODRIJANČIČ, 8.b

AH, TA LJUBEZEN

Ženske so čudne,
no, vsaj za dečke,
oni mislijo, da so ostudne
in jih imajo za tečke.

Ko med sabo se kregajo,
drug v drugega dregajo,
se derejo kot žabe, ko regajo,
se prepirajo in jezike stegajo.

No, tako se obnašajo sošolci
kot otroci iz vrtca
ali predšolci,
ki ne izpustijo niti prdca.

Drugače je med zaljubljeni,
oni so čisto zmedeni,
ko do drugega nekaj čutijo
in upajo, da drugi nič ne slutijo.

Pošiljajo si sporočila,
kažejo srčke,
kot bi jih začarala vila.
ki jim podarja ljubezenska krila.

Nekateri so par,
skupaj hodijo v bar,
kupujejo si darila za velik denar,
no, to je ljubezenski dar.

Drugi pa nimajo takšne sreče,
ko sami sebi prižigajo romantične sveče,
no, tisti so nesrečni,
ko nabirajo solze v vreče.

Ah, ta ljubezen je čudna stvar,
polna romantike in prevar,
ne gre vedno vse dobro,
ko namesto rdeče,
srček se obarva modro.

TEJA LESAR, 8.b

STARA MAMA

Stara mama, stara mama,
je v črno zemljo zakopana.
Vedno je bila vesela,
ko sva z bratcem k njej pridrvela.

Kekse ponudila
ter mleko natočila,
pravljice pripovedovala
in zraven se smejala.

Tam na mehkem oblaku sedaj sedi,
se smeji in veseli,
ker gledamo jo vsi.

JAKA VIHAR, 9.a

SMRT GOVORI

Brez skrbi,
ker teče ti kri.
Smrt, prijatelj, te bo zdaj
odpeljala na drugi kraj,
kjer rodiš se v sebe spet nazaj.
Vse naj naj, prijatelj moj,
do takrat, ko te vidim spet,
polit s krvjo sem do pet.

MIHAEL KREVIH, 9.a

UPANJE

Upam, upam in iz dneva v dan bolj upam,
da ko bom velik, ne bom obupan.
Dobro službo in streho nad glavo si želim,
morda pa tudi vlogo predsednika dobim.

Upam, da dobra oseba postanem
in tudi na lotu kaj zadenem.
Da ustvarim spomine,
ki bodo pokali kot mine.

Da pa še na nogomet ne pozabim,
na katerega prav tako veliko stavim,
ampak zaradi poškodbe,
padajo pogodbe.

Upam, da ne bom poškodovan
in nato iz športa pregnan,
rabil bom veliko sreče ter znanja
in tudi ogromno spanja.

Upam, da seveda Slovenec bom ostal
in nas ne bo noben drug narod pregnal.
V bistvu na koncu ni pomemben denar,
ampak stvar, ki jo ti zapustiš svetu,
spomini na tvoj dar.

MATJAŽ KAMENŠEK PAHIČ, 9.a

SENCE

Pod odejo začudeno strmim
v mrzlo steno sobe,
ki je podnevi nična in nezanimiva.
Luč lune sveti skozi okno
in meče v sobo sence dreves.
Njihovi grozljivi prsti
se me dotaknejo
in kar naenkrat me zazebe.

Fasciniran nad oblikami
še kar strmim v steno.
Pomislím, kaj se zgodi,
ko te več ni.
Svet gre naprej, drugačen,
morda za hip prazen,
za tiste, ki ostanejo.

JAN BREZNER, 9.a

MARUŠINE PESMI

POSEBNA NAGRADA

KONEC

Stala sva tam,
se za roke držala,
mirno sva na ritem vetrov plesala,
nobeden od naju ni bil sam.

Ljubezen posebna je nota,
pesem spletena med nama,
ki jo zelo dobro poznavava
in to ni za naju nobena sramota.

Nekoč pa prišel je dan,
ko je k drugi odšel
in za njim je ostal le odmev.

Našel je drugi stan
in me samo pustil,
v drugo ulico je zavil.

TI IN JAZ

Poznava še že leta tri,
pa med nama še ničesar ni.

Jaz vidim iskrice,
ki lahko bi se v kaj razvile,
pa bojim se,
da preveč so sramežljive,
saj najin pogled
le za sekundo razsvetli svet.

Sedim poleg tebe in čutim vročino,
ne vem, ali tebi se isto godi,
ker moj utrip je večji za 101,3.

Ob tebi minuta traja sekundo,
ker je tako lepo,
ko me vsaj tako strah ne bi bilo.

MED NAMA

Boli in peče,
ko pogledam te,
ampak kaj,
ko kot magnet nase vlečeš me.

Sva dobro vedela,
da ni prav,
da tega se ne sme,
pa ta goreča moč
premagala me je.

Ti pogledi,
kot ogenj vroči
in kot led ledeni so
in ko le sekundo trajajo,
vse skupaj nas grdo zamajajo.

Ta vez med nama ni stabilna,
zdaj krhka kakor porcelan,
jutri kot je meč kovan.
In čez tri dni,
vezi več ni.

Boli, boli, pa še kako,
a kaj, ko na trenutke je lepo.

PRVI POLJUB

Iz oči v oči se gledava,
močan magnet v sebi čutiva,
ta vleče naju nekam skup,
vsa toplina gre na kup.

Zdi se nama,
kot da sva sama na svetu,
na tem širnem modrozelenem planetu,
romantična svetloba,
pomol, na katerem stojiva vesela
in v nama pogum prebudi.
Zdaj najina obraza sta le centimeter narazen,
veva, kako je,
saj to za naju novo je,
a zdi se lepo,
zato poskusilo se bo.

Sladko se najine ustnice rožnate sklenjeno,
občutek, ki ga človek nikdar več ne doživi,
se sprosti,
prijetna toplina me nasmeji
in ljubezensko vez še bolj okrepi.

SANJE

Ležim v postelji,
v strop uprte so moje oči
in misli moje zrejo v čisto druge strani.

Pred mano kot iz sanj stojiš ti,
gledam v tvoje velike modre oči.
Sama sva sredi ničesar,
nebo v vseh barvah žari,
tebi pa veter prijetni
kodre bleščeče mrši.

Gledava drug drugega,
sprva se nič ne zgodi,
potem pa se nama počasi,
zaprejo sijoče oči.

V SPOMINIH

Nekoč skupaj sva se igrala,
sedela drug ob drugem sva,
se o vsem mogočem pogovarjala,
povsod sva skupaj rinila.
Neločljiva sva bila
in jaz povsem omamljena,
nate sem se zanašala.

Vedno in povsod stal si mi ob strani,
varoval si me in hodil pome,
ko želel si se igrati.
Spletla se med nama je prav trdna vez,
no, vsaj meni se je zdelo res.

Hitro lepi časi so minili,
vedno manjkrat pome si prišel,
tebe leta so naprej vodila,
mene pa je vlekla vsa ta srečna zgodovina.

V spomini sem se izgubila,
sreča vsak dan bolj pojenja v meni,
nazaj se obračam,
tavam nekje tam,
tebe čakam,
da se pome vrnil boš
in me odnesel v jutrišnji dan.

Medtem čas naprej teče,
zgodovino vsi pozabljajo,
v prihodnost tečejo,
jaz ostajam v osami,
tema zakriva mi oko.

ISKAL JE UPANJE

Še nikoli sonca ni uzrl,
pa še vedno upa,
išče, išče, tava sem in tja,
svetlobo išče.

Čaka, čaka tam v temi,
sanja boljši, lepši dan,
svet obkrožil bi, da bi našel,
svetlo iskro, svetel dan.

Zapustil je domovino,
v srcu srečo si želel,
upal je in ni se vdal,
včeraj zalil ga je val.

Nič prav nič ni ostalo,
saj nikogar ni imel,
zdaj končno je uzrl svetlobo,
končno srečo bo imel.

OSAMLJENO DEKLE

Prelepo dekle na zidu sedi,
gleda nekam tja v tri dni,
gleda tja, kjer sta dva
z rokami povezana.

Bleščeči lasje, ki veter jih mrši,
iskrive oči, v katerih plamenček gori,
čisto srce brez packice,
tako izgleda to ubogo, osamljeno dekle.

Ni roke,
ki bi jo pogrela,
ni izrečene besede,
ob kateri bi zardela,
ni sladkega poljuba,
le prazen nič.

Boli jo to globoko v duši,
tako srečna navzven,
pa tako sama,
čaka princa, ki ga ni,
od obupa se v temi zgubi.

OBUP

Res čisto nič več nima smisla,
edino ti me še pokonci držiš,
ta obup me vase vleče,
niti ti me več ne umiriš.

In zakaj sploh živimo,
se vprašam,
celo talent mi gre slabo od rok,
vem, da ne smem se predati,
biti moram močen otrok.

Obup je res trapasta reč,
lepo je, da hitro mine,
ima pa tudi slabost,
da lahko ne izgine.

MOJA DOMIŠLJIJA

To je moja domišljija,
v pesem rada jo vgradim,
polna bitji je neznanih
in resničnih še ljudi.

V moji glavi marsikaj se pripeti,
sanje moje hitro so v zgodbici.

Pesem rime popestrijo,
rimati mi ni problem,
le ko nimam domišlije,
se iz mene nič ne ulije.

Domišljija je moj svet,
lajf je lažji za živeti,
pесmice in zgodbe,
plod so moje domišljije,
v njih se moja misel vam razkrije.

VESOLJE

Brezmejna črnina,
drobnih pikic polna,
v njej pa majhna modrina,
za nas neizmerna dobrina.

Lučke drobne od daleč,
ogromni skupki plina,
temperatura, kot bi eksplodirala mina.

Zvezde okoli planeti,
kometi, ki žvižgajo okoli kot magneti,
luna pa kot pika na i,
okoli planetov rabi tri dni.

Zvezde povezane so v ozvezdja na nebu,
vsaj nam se zdi,
da Orion in Lira,
okoli nam vrtita oči.

Vsak predmet v svojo stran se vrti,
vsak po svoji orbiti se kotali,
obroče nekateri planeti imajo,
galaksije pa so zavite v spiralo.

Mavrične meglice in njihov sij
so prava lepota za naše oči.
In luknje sredi neba,
v katere je vsa tema odšla.

To vse in še več vesolje skriva,
ter s supernovami nove stvari odkriva.

IDEAL

Ideal smo v resnici mi vsi,
vsi zasanjani, vsi razburjeni,
navihani, igrivi, smešni ...
Ampak pravi ideal,
ima vedno prav,
vedno resnico govori, in nikoli ne zaide s poti.
Je pogumen, srečen in močan,
pa lep in očarljiv,
zabaven in zanimiv,
samozavesten, odgovoren se zdi
in to tudi potrди.

Ideal nam daje navdih,
daje nam cilj, ki ga želimo doseči,
nam vliva pogum in samozavest,
ker on ima čisto vest.